

výslovně jen v rozsahu přesně omezeném, vyhrazuje plat jen duchovenstvu, které jest placeno zcela nebo částečně z fondu státem spravovaného, jakým duchovním st-l za svého pobytu v P. ani podle svého vlastního tvrzení nebyl. Na st-le nevztahovaly by se tedy předpoklady mir. výnosu, i kdyby tento výnos pro označené v něm osoby duchovenské ně j a k ý p r á v n í n á r o k zakládal, kteroužto otázkou se však nss nemusil zabývat. Jest tudíž stížnost v tomto bodu bezpodstatná. —

Č. 3139.

Policejní řízení trestní (Slovensko): O podmínkách obnovy v pol. řízení trestním.

(Nález ze dne 19. ledna 1924 č. 22665/23.)

V ě c: Michal a Aloisie S. v Nitře proti župnímu úřadu v Nitře stran přípustnosti obnovy v policejně trestním řízení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: K oznámení policejního strážníka Josefa L., že st-lé spolu s Vojtěchem G., vesměs v Nitře, stropili dne 23. března 1922 na ulici výtržnost, až obyvatelstvo se sbíhalo, zavedl policejní kapitán v Nitře jako pol. trestní soudce proti všem třem jmenovaným trestní řízení a odsoudil je rozsudkem z 9. května 1922 pro přestupek § 1. župního statutu, spáchaný tím, že se na ulici veřejně povadili a velký křik dělali, k peněžité pokutě po 20 K, pro případ nedobytnosti k trestu uzamčení na dobu jednoho dne.

Rozsudkem z 10. října 1922 zamítl župan nitranské župy odvolání st-lů a potvrdil výrok první instance z jeho důvodů.

Výměrem z 24. listopadu 1922 nevyhověl policejní trestní soudce žádosti st-lů za obnovu a to z důvodů, že st-lé uvádějí tam pouze takové okolnosti, jež mohli již v první instanci uvést a skutečně také uvedli.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad rekursu st-lů, a potvrdil výrok I. instance na základě § 193, odst. 2. pol. tr. řádu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto: — — —

Jak již z nadpisu VII. hlavy II. oddílu I. titulu polic. trest. řádu patrno, jest obnova m i m o ř á d n ý m prostředkem opravným, jímž se poskytuje odsouzenému možnost bránit se proti rozsudku, i když se týž nabyl již moci práva. Právě se zřetelem k této pravomoci rozsudku stanoví pol. tr. řád určité podmínky, za nichž lze cestu obnovy nastoupiti a odstraniti účinnost pravoplatného již rozsudku. K podmínkám těm náleží, jde-li o důvod č. 3 § 191 pol. tr. řádu, o který se v daném případě jedná, aby nové okolnosti nebo průvody byly nejen takové, že by od nich bylo lze očekávati příznivější pro odsouzeného výsledek trestního řízení, nýbrž také, aby byly povahy takové, že lze o nich předpokládati, že jich odsouzený nemohl použiti již v prvotním řízení.

Vychází tedy zákon ze zásady soustředění pol. trest. řízení přípustným pořadem řádných instancí j a k o c e l k u, připouštěje výjimku z ní cestou obnovy se strany odsouzeného pouze tehdy, když újmu, postihnuvší jej rozsudkem, lze přičítati jeho nevědomosti o obranách proti

žalobě, ať skutkových ať procesních, nebo nemožnosti použití jich již v prvotním řízení a shledáváje v tom případě odůvodněným zrušení rozsudek již pravoplatný.

Důsledně s tím stanoví pol. tr. řád v § 192, že nových okolností a průvodů lze proti osobě označené za pachatele a pravoplatně již zproštěné (ať rozsudkem, ať zastavením trestního řízení) za účelem jejího dodatečného usvědčení použítí taktéž pouze tehdy, jsou-li zde podmínky právě zmíněné, háje jinak nedotknutelnost pravoplatného rozsudku cestou obnovy.

Jak ze žádosti za obnovu patrně, neuvedli v ní st-lé nových okolností, nýbrž pouze nové průvody, a úřad zamítl onu žádost právě pro nedostatek této podmínky, že totiž nejde o průvody, jichž by st-lé nebyli mohli použítí již v prvotním řízení. V tom směru však st-lé nejen ve svém rekursu, ale ani nyní ve stížnosti netvrdí, že by nedostatku toho zde nebylo, a neuvedli naprosto ničeho, co by odůvodňovalo předpoklad v č. 3 cit. § 191 požadovaný, že totiž jde o průvody, jichž v prvotním řízení nemohli k platnosti přiváděti.

Ale pak závěr žal. úřadu, že o důkazy takové nejde, neodporuje spisům a důsledek, jež úřad z toho vyvodil, že totiž není zde podmínka pro povolení obnovy, je dle výše uvedeného v souhlasu se zákonem.

Bylo tedy zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3140.

Církevní věci: I. * Guberniální nařízení z 20. dubna 1837 č. 15521 (Sb. prov. zák. pro Čechy z r. 1837 č. 103) o předkládání účtů ze znění věnovaného veřej. kostelům a kaplím nebylo zrušeno Šem 38 zák. ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. — II. * Soukromé vlastnictví k budově kaple nevylučuje ani používání této kaple k veřejné bohoslužbě, ani existenci určité majetkové podstaty jako samostatné právnické osobnosti sloužící k účelům této kaple a bohoslužbě v ní. — III. O povaze církevního jmění. — IV. O pojmu veřej. a soukromé kaple.

(Nález ze dne 19. ledna 1924 č. 710.)

Věc: Jan Sch. v L. proti ministerstvu školství a národní osvěty (okr. kom. Dr. T. Kudláček) stran povinnosti předkládati účetní výtahy o kapli v K.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozhodnutím býv. místodržitelství v Praze z 23. října 1894 nebylo vyhověno žádosti ředitelství panství v L. z 2. června 1892 za povolení devinkulace obligací patřících kapli v K. a pro ni vinkulovaných, jelikož tuto kapli, ač jest předmětem soukromého vlastnictví, nutno považovati za kapli veřejnou, věnovanou veřejné bohoslužbě a její jmění za jmění účelové.

Rekurs proti tomu podaný byl rozhodnutím min. kultu a vyučování z 24. června 1895 zamítnut.

Když roku 1913 provedeny byly různé opravy na farních budovách v L., navrhl patronátní úřad v L. podáním z 10. listopadu 1913, aby